

Upplands Väsby Missionskyrka 1967 – 1990.

Sett mot dagens bakgrund var det en annan värld vi kom till 1967. Förhållandena var helt annorlunda jämfört med dagens. Jag tänker då tex på gamla Missionshuset på Väsbyvägen 11, som vi gärna kallade Missionskyrka. En kyrka var det, kyrka betyder ju *"det som tillhör Herren"*. Även detta Gudshus tillhörde Herren. Vi behövde ju inte skämmas för det utan bara tänka på vår Mästares födelseplats. Han föddes ju i ett stall. En enkelhetens hydda kom han till. I denna enkla boning på Väsbyvägen 11 bodde vår Herre också i nästan 80 år och där var han närvarande med sin välsignelse.

Församlingen 1967 och samhället Väsby var då två företeelser i vardande. Det ena påverkade det andra. Församlingen bestod av 67 medlemmar och i samhället Väsby bodde ca 16 000 invånare. Samhället växte, liksom församlingen. Vid året 1990 fanns i församlingen 158 medlemmar och samhället vid den tiden bestod av ca 35 000 invånare. En formidabel expansion. En inte föraktlig sådan i församlingen. Det handlar visserligen om drygt 20 år. I dag vet vi vad som hänt med många församlingar på 20 år.

Församlingen hade medlemmar som ville något. Redan från början av ovanstående epok kunde man tydligt märka av samhällets växtkraft hur det återverkade på församlingen. Ständigt kom till församlingen nya människor som hade flyttat in till Väsby. Ofta märktes detta i våra Gudstjänster. Det var inte lätt att slå sig till ro med det som var en gång. Nej, det var en ny situation som krävde nya former. De nya människorna som kom är värda all heder för att de vågade träda över tröskeln till detta *"oansenliga hus"* som några främlingar uttryckte det om kyrkan på Väsbyvägen 11.

Ny tid, nya människor krävde nya förhållanden. Församlingen var inställd på att bygga ny kyrka. Några förtutseende medlemmar hade uppvakat kommunen för att försäkra sig om en tomt för en sådan. Från kommunens sida var man välvilligt inställd till församlingen, men kunde inte utställa några löften.

Plötsligt en dag läste någon en annons i DN. En tomt på Herrgårdsvägen 45 var till salu. Styrelsen utsåg Sven Borking att besöka ägarinnan Ebba Pettersson eftersom han var bekant med henne. Hon var villig att sälja och var dessutom glad om det skulle bli en kyrka på denna tomt som hon begärde 225 000 kronor för. 25 000 kronor ville hon ha i handpenning, vilket församlingen insamlade på kort tid, tomten inköptes.

För att göra en lång historia kort. Bygget kom i gång. Första adventshelgen 1974 stod kyrkan klar för invigning. Vänner från församlingarna i Väsby och Sollentuna och även andra vänner kom på lördagskvällen gratulerade och önskade Guds välsignelse över den nya kyrkan och församlingen. Till exempel bör nämnas att kyrkoherde Hjalmar Brolinsson från Hammarby församling blev så inspirerad av kyrkorummet att han sade *"jag kände att jag nästan ville dansa"*.

Vid invigningsgudstjänsten påföljande söndag medverkade missionsföreståndare Gösta Hedberg, som förklarade kyrkan invigd för sitt heliga ändamål.

En glad och tacksam församling vände nu blickarna mot framtiden i tro på den Herre, utan vilken vi inte kan bygga, vare sig hus eller församling. Här uppstod ungdomskören Motströms, blåsorkestern Väsby Brass, blandad kör, scout och tonår. Ca 80-talet konfirmander från 1979 till 80-talets slut. Församlingen växte med både konfirmander och vänner som flyttade till Väsby, och andra vänner. Kyrkorummet där kyrkoherden ville dansa inbjöd / inbjuder till lovsångsgudstjänster, verkstads-gudstjänster, ungdomsgudstjänster, gudstjänst med alla åldrar mm. Tanken med detta flexibla kyrkorum var just möjligheten till varierad möblering.

"Om Herren inte bygger huset, arbetar de fåfängt som bygger därpå." Huset är dels, det som är byggt av bräder och betong och dels, det som är byggt av *"levande stenar"* som är Kyrka, kyriake på grekiska, det som tillhör Herren eller *ekklesia* församling, de som är kallade.

Sven-Olov Jernberg